

Ruth Ware

Moartea doamnei Westaway

Traducere din engleză de
Tudor Călin Zarojanu

3
TREI

tăcut de-a curmezișul peluzei acoperite de frunze, cu roșcatul ei auriu strălucind aprins între culorile înghețate de iarnă.

Acasă, la părinții mei, vulpile erau destul de obișnuite, dar rar vezi aici una în plină zi, ca să nu mai zic de una suficient de îndrăzneată încât să traverseze uriașa întindere expusă a peluzei din fața casei. Am văzut iepuri uciși și pungi cu gunoaie, sfâșiate de pe urma scormonelii vulpilor, dar ele nu sunt aproape niciodată atât de îndrăznețe. Asta trebuie să fi fost foarte curajoasă sau foarte disperată ca să meargă prin fața casei. Privind îndeaproape, m-am gândit că poate era a doua variantă, pentru că era tânără și extrem de slabă.

La început, coțofenele n-au băgat de seamă, dar cea de pe terasă, mai atentă decât celelalte, a sesizat forma prădătorului croindu-și drum spre ele și a zburat ca o rachetă de pe dalele înghețate, dând alarma, o avertizare clară în dimineața liniștită. Vulpea n-a mai avut nicio șansă după aceea. Celelalte păsări și-au luat zborul, una câte una, până ce a mai rămas doar una, așezată pe tisă, în siguranță, departe de vulpe. Aceasta, ca un șuvoi de aur topit, a traversat din nou iarba, lipită de pământ, lăsând-o pe coțofana solitară de pe ramură să-și croncăne triumful.

Una. Una pentru întristare. Dar este imposibil. Niciodată nu mă voi mai simți tristă, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda furtunii care știi că vine. Când stau aici în salon, scriind asta, îl simt — secretul meu — cum mă arde cu o bucurie atât de intensă, încât cred că uneori trebuie să fie vizibilă prin piele.

O să schimb rima aia. Una pentru bucurie. Una pentru dragoste. Una pentru viitor.

Capitolul 1

Fata se înclina sub vânt, strângând în mână pachetul umed cu pește și cartofi prăjiți, chiar dacă vântul puternic îi smulgea hârtia, încercând să o desfacă și să-i trimită conținutul pe țarm, pentru a fi revendicat de pescăruși.

În timp ce traversa drumul, mâna i se strânse peste hârtia mototolită din buzunar, apoi aruncă o privire peste umăr, verificând întinderea lungă și întunecată a trotuarului din spatele ei, căutând o umbră, dar nu era nimeni acolo. Sau cel puțin nimeni pe care să-l poată vedea.

Se întâmpla rareori ca țarmul să fie complet pustiu. Barurile și cluburile erau deschise mai toată noaptea, vărsându-i până în zori pe plaja cu pietriș pe localnicii și pe turiștii beți. Dar în seara aceea, chiar și cei mai îndârjiți petrecăreți decisese să nu se aventureze, și acum, la ora 21:55, într-o zi umedă de marți, Hal avea promenada numai pentru ea, lumina intermitentă a debarcaderului fiind singurul semn de viață, în afară de pescărușii care se învârtejeau și țipau peste apele turburi ale Canalului.

Părul negru și scurt îi intra în ochi, ochelarii îi erau aburiți, iar buzele, crăpate de vânt. Dar își strânse mai

bine pachetul sub braț și coti dinspre malul mării pe una dintre străzile înguste, rezidențiale, cu case albe, înalte, unde vântul se opri atât de brusc, încât o făcu să se clatine și aproape să se împiedice. Ploaia nu contenise; de fapt, la adăpost de vânt, părea să toarne și mai tare când Hal coti din nou spre complexul Marine View Villas.

Denumirea era o minciună. Nu erau vile, ci doar un șir mic de case cu terasă, cam ponosite, cu vopseaua cojindu-se de la contactul permanent cu aerul sărat. Și nu exista nicio vedere — nici către mare, nici către orice altceva. Poate că vederea fusese odată, când se construiseră casele. Dar de atunci se ridicaseră clădiri mai înalte și mai mari, și orice perspectivă pe care ferestrele din Marine View Villas ar fi putut s-o aibă odinioară se reducea acum la pereți din cărămidă și acoperișuri din ardezie, chiar și de la mansarda lui Hal. De fapt, singurul avantaj de a locui la capătul a trei rânduri de scări înguste și rahitice era că nu trebuia să suporte vecinii tropăind deasupra capului ei.

În seara asta, vecinii păreau să fi ieșit totuși — ba chiar de ceva timp, judecând după felul în care ușa rămăsese blocată în maldărul de facturi și pliante publicitare din hol. Hal trebui să împingă din greu până ce ușa cedă și ea orbecăi în întunericul rece, pipăind după comutator. Nu se petrecu nimic. Ori sărise siguranța, ori se arsesse becul.

În lumina slabă care se strecura dinspre stradă, adună corespondența nedorită, încercând, pe întuneric, să aleagă scrisorile pentru ceilalți chiriași, apoi începu să urce spre apartamentul ei de la mansardă.

Nu existau ferestre pe casa scărilor și, după ce urcă primul tronson, era aproape beznă. Dar Hal știa drumul

pe dinafară, de la scândura spartă de pe palier până la bucata de covor care se bălăngănea pentru că ieșise din ținte pe ultimul rând de trepte, așa că urca obosită, gândindu-se la cină și la pat. Nici măcar nu era sigură dacă îi mai era foame, dar peștele și cartofii costau 5,50 £ și, judecând după numărul de facturi pe care le ținea în mână, erau cinci lire sterline și jumătate pe care nu-și putea permite să le piardă.

Pe palierul de sus își feri capul, ca să evite stropii de apă căzuți din luminator, deschise ușa și apoi, în sfârșit, acasă.

Apartamentul era mic, doar un dormitor deschizându-se spre un hol larg, care era folosit drept bucătărie, cameră de zi și orice altceva. Era, de asemenea, sărăcăcios, cu vopseaua cojită și covorul uzat, cu ferestre din lemn care gemeau și se zguduiau când vântul bătea dinspre mare. Dar fusese casa lui Hal timp de douăzeci și unu de ani, cei douăzeci și unu de ani ai ei și, indiferent de cât de înfrigurată și de obosită era, inima îi creștea, măcar un pic, de fiecare dată când îi trecea pragul.

Intrând, se opri să șteargă stratul de sare de pe ochelari, lustruindu-i apoi pe genunchiul zdrențuit al blugilor, înainte de a arunca pe măsuta de cafea pachetul cu pește și cartofi prăjiți.

Era foarte frig și, dârdâind, îngenunche în fața semi-neului cu gaz, apăsând pe buton până când se aprinse flacăra, iar căldura începu să revină în mâinile ei roșii și înghețate. Apoi desfăcu pachetul jilav, stropit de ploaie, inhalând mirosul puternic de sare și de oțet care umplu cămăruța.

Înfingând o furculiță de lemn într-o felie caldă de cartof, începu să sorteze corespondența, punând deoparte, pentru

reciclare, pliantele publicitare, și așezând facturile una peste alta. Cartofii erau sărați și iuți, iar peștele pané era încă fierbinte, dar Hal simți o ușoară senzație de greață în adâncul stomacului, în timp ce stiva de facturi creștea. Nu o îngrijora atât mărimea teancului, cât ștampila cu AVIZ FINAL, așa că împinse peștele deoparte, simțindu-se brusc rău.

Trebuia să plătească chiria — care nu era negociabilă. Și electricitatea era, de asemenea, prioritară pe listă. Fără frigider și lumină, micul apartament era greu de locuit. Gazul... ei bine, era noiembrie. Viața fără încălzire ar fi fost inconfortabilă, dar ar fi supraviețuit.

Însă plicul care îi strânse și mai mult stomacul era diferit de facturile oficiale. Era un plic ieftin, evident livrat manual, și pe el era scris, cu pixul: „Harriet Westaway, etajul de sus“.

Nu era nicio adresă a expeditorului, dar Hal nu trebuia să vadă vreuna. Avea sentimentul oribil că știe de la cine este.

Înghiți un cartof, care părea că i se înțepenise în gât, și împinse plicul la fundul mormanului de facturi, cedând nevoii copleșitoare de a-și îngropa capul în nisip. Voia din toate puterile să poată pasa problema cuiva mai în vârstă, mai înțelept și mai puternic, ca să-i facă față.

Dar nu era nimeni. Nu mai era. Și, în plus, exista în Hal un nucleu dur și încăpățânat de curaj. Oricât de mică, de slabă, de palidă și de tânără ar fi fost, nu era copila pe care și-o imaginau oamenii de obicei. Nu mai era copilul ăsta de mai bine de trei ani.

Acel nucleu o făcu să ridice plicul din nou și, mușcându-și buza, să-i rupă clapeta.

Înăuntru era numai o foaie de hârtie, cu doar câteva propoziții dactilografiate.

Ne pare rău că nu te-am găsit acasă. Am dori să discutăm despre situația ta financiară. O să te căutăm din nou.

Simți că i se întoarce stomacul pe dos și își pipăi buzunarul după hârtia pe care o primise la serviciu în acea după-amiază.

Era la fel ca cealaltă, cu excepția cutelor și a unei pete de la ceaiul pe care îl vărsase peste înștiințare când o deschisese.

Nu era o noutate pentru Hal. Ignorase de luni întregi apelurile și mesajele în acest sens.

Dar cel *din spatele* însemnărilor îi făcea mâinile să tremure, în timp ce așeza foile cu grijă pe măsura de cafea, una lângă alta.

Hal era obișnuită să citească printre rânduri, descifrând importanța a ceea ce oamenii *nu* spuneau, la fel de mult ca și ceea ce ziceau.

Era jobul ei, într-un fel. Dar cuvintele nerostite aici nu cereau nicio decodificare.

Ele spuneau: știm unde lucrezi.

Știm unde locuiești.

Și ne vom întoarce.

Restul corespondenței era dispensabil și Hal îl puse în coșul de reciclare, înainte de a se așeza tăcută pe canapea. Pentru o clipă, își lăsă capul să i se odihnească în mâini, încercând să nu se gândească la precaritatea situației sale bancare, și auzi vocea mamei sale în urechi, de parcă i-ar fi stat în spate, ținându-i bine-cunoscuta lecție: *Hal, știu că ești stresată, dar trebuie să mănânci ceva! Ești prea slabă!*

Știi, răspuse ea, în gând. Așa se întâmpla întotdeauna când era îngrijorată sau speriată — apetitul era primul sacrificat. Dar nu și-ar fi putut permite să se îmbolnăvească. Dacă nu muncea, nu era plătită. Și, mai concret, nu-și putea permite să piardă o masă, nici măcar una umezită și rece. Ignorând durerea din gât, se forță să aleagă alt cartof. Dar era doar la jumătatea drumului spre gură când ochiul ei sesiză ceva în coșul de reciclare. Ceva care nu ar fi trebuit să fie acolo. O scrisoare într-un plic alb, rigid, cu adresa scrisă de mână. Zăcea înghesuită acolo, împreună cu ofertele de mâncare pentru acasă.

Hal băgă cartoful în gură, își linse sarea de pe degete și se aplecă spre coș să scoată plicul din mormanul de hârtii vechi și cutii de supă.

Domnișoara Harriet Westaway, zicea. Apartament 3c, Marine View Villas, Brighton. Adresa era doar puțin murdărită cu unsoarea de pe degetele lui Hal și de mizeria din coșul de gunoi.

Probabil o aruncase acolo din greșeală, odată cu plicurile goale. Ei, bine, cel puțin asta nu putea fi o factură. Arăta mai mult ca o invitație la nuntă — deși părea puțin probabil. Hal nu știa pe nimeni care s-ar fi putut căsători.

Își împinse degetul mare în golul de pe marginea plicului și îl deschise.

Hârtia pe care o scoase nu era o invitație. Era o scrisoare pe hârtie groasă și scumpă, cu numele firmei de avocatură în partea de sus. Pentru o clipă, stomacul lui Hal se chirci, în timp ce perspectivele groaznice se deschideau înaintea ei. O dădea cineva în judecată pentru ceva ce spusese vreunui client? Sau — Dumnezeule — poate era ceva legat de închirierea apartamentului.

Domnul Khan, proprietarul, avea vreo șaptezeci de ani și vânduse toate celelalte apartamente din casă, pe rând. Faptul că îl păstrase pe al lui Hal era în mare parte din milă pentru ea și din afecțiune pentru mama ei, dar situația asta nu putea dura la nesfârșit. Într-o zi, el va avea nevoie de bani pentru a se retrage într-o casă de bătrâni sau îl va răpune diabetul și copiii săi vor trebui să vândă. Nu conta că zidurile erau îmbibate de umezeală, că instalația electrică ar fi cedat dacă foloseai uscătorul de păr în același timp cu prăjitorul de pâine. Era acasă — singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Și, dacă o dădea afară, șansele să-și găsească alt loc cu chiria asta nu erau doar infime, ci zero.

Sau poate că era... Dar nu. *El* nu avea cum să se fi dus la un avocat.

Degetele îi tremurau în timp ce desfăcea foaia, dar când ochii îi fugiră la datele de contact de sub semnătură, își dădu seama, cu o oarecare ușurare, că nu era o firmă din Brighton. Adresa era din Penzance, în Cornwall.

Nimic de-a face cu apartamentul — slavă Domnului! Și extrem de puțin probabil să fie un client nemulțumit, atât de departe de casă. De fapt, nu știa pe nimeni în Penzance.

Înghițind o altă bucată de cartof, întinse scrisoarea pe măsuța de cafea, își împinse ochelarii pe nas și începu să citească.

Dragă Domnișoară Westaway,

Vă scriu la instrucțiunile clienței mele, bunica dumneavoastră, Hester Mary Westaway, din Casa Trepassen, St Piran.

Doamna Westaway a murit pe 22 noiembrie, la domiciliul ei. Bănuiesc că această știre poate fi un șoc pentru dumneavoastră; acceptați sincerele mele condoleanțe.

În calitate de avocat și executor testamentar al doamnei Westaway, este de datoria mea să-i contactez pe beneficiarii dispozițiilor testamentare. Din cauza mărimii substanțiale a proprietății, va trebui să se solicite succesiunea și bunurile să fie evaluate pentru aplicarea impozitului pe moștenire, iar procedura de plată nu poate începe decât după ce toate acestea au avut loc. Dar, dacă între timp îmi puteți oferi copii după două documente care confirmă identitatea și adresa dumneavoastră (vă anexez lista formelor acceptate ale documentelor de identitate), acest lucru îmi va permite să demarez actele necesare.

În conformitate cu dorințele defunctei, am fost, de asemenea, instruit să informez beneficiarii despre detaliile înmormântării. Va avea loc la ora 16:00, pe 1 decembrie, la Biserica St Piran's din St Piran. Deoarece mijloacele de cazare la fața locului sunt foarte limitate, membrii familiei sunt invitați să stea la Casa Trepassen, unde va avea loc și priveghiul.

Vă rog să-i scrieți menajerei defunctei bunici, doamna Ada Warren, dacă doriți să beneficiați de oferta de cazare, și ea se va asigura că o cameră este pregătită pentru dumneavoastră.

Vă rog să primiți din nou condoleanțele mele.

*Al dumneavoastră cu sinceritate,
Robert Treswick
Treswick, Nantes și Dean
Penzance*

Un cartof îi căzu în poală, dar Hal nu se mișcă. Rămase acolo, citind și recitind scurta scrisoare și apoi uitându-se la lista formelor acceptate ale documentelor de identitate, ca și cum ar fi putut elucida misterul.

Proprietate substanțială... beneficiarii dispozițiilor testamentare... Stomacul îi chiorăi, așa că luă cartoful și îl mâncă, aproape absentă, încercând să înțeleagă cuvintele din fața ei.

Pentru că *nu* aveau sens. Niciun pic. Bunicii lui Hal muriseră de mai bine de douăzeci de ani.

Capitolul 2

Hal nu mai știa cât a stat acolo, uimită de scrisoare, plimbându-și ochii între foaia albă îndoită și agenda telefonului ei. Dar, când ridică privirea, ceasul de pe cuptorul cu microunde arăta că mai sunt cinci minute până la miezul nopții, și ea își întinse mădulele, dându-și seama, cu un junghi de spaimă, că șemineul cu gaz funcționase neîntrerupt. Se ridică și îl opri, ascultând pocniturile elementelor care se răceau, și în timp ce adăuga mental alți cincizeci de penny la factura de gaze, privirea îi căzu pe fotografia de pe poliță.

Era acolo dintotdeauna — de zece ani cel puțin —, dar acum o ridică, privind-o parcă prima oară. O fată de nouă sau poate zece ani și o femeie, pe plaja din Brighton. Râdeau, cu ochii strânși din cauza unui vânt în rafale care le flutura părul lung și negru într-un fel comic. Femeia își ținea brațul în jurul fetei și plutea în jurul lor un asemenea sentiment de libertate, de încredere, încât Hal își simți inima strângându-i-se dureros, acea durere cu care se obișnuise treptat în ultimii trei ani, dar care nu părea că se va estompa niciodată.

Fetița era Hal — și totuși parcă nu era ea femeia care stătea acum în fața focului, cu părul tuns scurt, băiețește, cu urechile găurite, cu tatuajele de pe spate ițindu-se de sub tricoul jerpelit.

Fata din fotografie nu avea nevoie să-și însemneze pielea cu amintiri, pentru că tot ceea ce dorea să-și amintească era chiar lângă ea. Nu se îmbrăca în negru, pentru că nu avea nimic de jelit. Nu-și ținea capul în jos și gulerul ridicat când mergea acasă, pentru că nu avea nimic de ascuns. Îi era cald și era bine hrănită și, mai ales, era iubită.

Peștele și cartofii prăjiți se răciseră și Hal le împachetă în hârtie și le puse în coșul din colțul camerei. Gura îi era uscată de la sare, gâtul o durea, iar gândul unei căni fierbinți de ceai înainte de culcare deveni brusc reconfortant. Va face ceaiul și va umple o sticlă cu restul de apă caldă, să scoată răceala din așternuturi și s-o ajute să doarmă.

Când ceainicul începu să bolborosească, Hal scotoci în dulapul de deasupra lui după cutia cu pliculețe de ceai. Dar, ca și când de fapt asta ar fi căutat cu adevărat, mâna găsi altceva. Nu cutia de carton ușoară, ci o sticlă pe jumătate plină. Nu trebuia s-o scoată ca să știe ce este, dar o luă, cântărind-o în mână, simțind lichidul dinăuntru clătănându-se cu greutate. Vodcă.

Bea rareori în ultimul timp — nu-i prea plăcea persoana care devenise, cu un pahar în mână —, dar apoi privirea observă cele două documente de deasupra măsuței de cafea și, cu o mișcare rapidă, răsuci capacul și își turnă o porție generoasă în ceașca pregătită pentru ceai.

Apa clocotea în timp ce își duse paharul la buze, inspirând mirosul acru, cu un vag iz de petrol, privind